

juni 2018

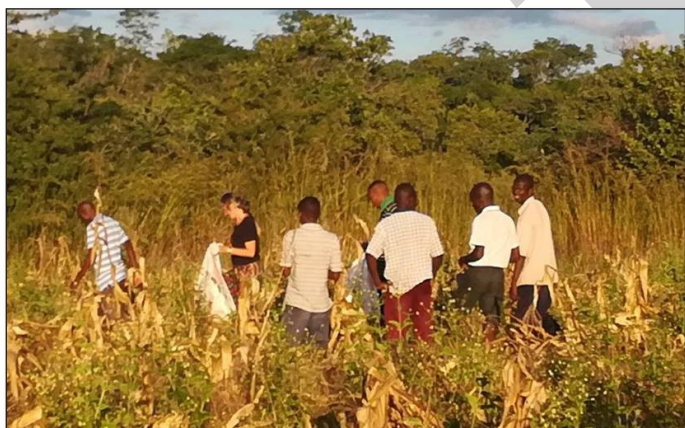
Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

Vandaag moet ik de laatste was wegwerken, mijn koffer pakken, de koelkast ontdooien en zorgen dat de etenswaren, die niet lang goed blijven, op gaan. Morgen DV mag ik namelijk weer voor ruim 3 weken op reis om een aantal conferenties te gaan geven. De dag is nog maar net begonnen en ik denk dat dit een mooi moment is om nog een nieuwsbrief de deur uit te krijgen. Ik heb net in het zonnetje van mijn ontbijt genoten. Gelijk weer een beetje opgewarmd, want het is hier winter! Vermakelijk om verhalen te horen uit Nederland over het weer. Op een dag schreef iemand dat het zo warm was; wel 30 graden! Ik schreef terug dat wij juist een heerlijke dag hadden. Wat aan de frisse kant. Ik ging even op de thermometer kijken en wat zag ik: ook wij hadden 30 graden! Ondertussen

is het niet meer fris, maar koud... We halen rond de middag nog maar net de 25 graden en ik zit nu in huis, waar het 17 graden is, met een wollen trui, thermolegging en pantoffels aan! Mijn ijskoude vingers ga ik warm proberen te krijgen door flink snel het laatste nieuws op mijn laptop te tikken.

De vorige nieuwsbrief in maart vermeldde een aantal zorgelijke ontwikkelingen. In april hadden we voldoende bewijs tegen de boerderijmanager en zijn assistent over de diefstal. Beide mannen zijn ontslagen. We hopen spoedig een nieuwe manager te mogen ontvangen en ondertussen vangen we met elkaar maar zoveel mogelijk de werkzaamheden op. Dus kijkt niemand meer verbaasd op als ik met 300 kuikens en 100 kilo kippenvoer rondrijd... of als ik op de akkers meehelp met de maïsogst.

Helaas kregen we de afgelopen tijd ook nog op ons bordje dat twee collega's er een buitenechtelijke relatie op na houden. Deze docenten van de Bijbelschool moeten dus ook het veld ruimen. De procedures om alles wettig te laten verlopen, nemen eindeloos veel tijd in beslag. Deze zaken zijn nu bijna afgehandeld. Gelukkig zijn de studenten deze weken afwezig ivm de oogstvakantie. Want nu de enige twee fulltime docenten uitgevallen zijn, moet er op korte termijn wel geïmproviseerd worden. Dankbaar zijn we voor een aantal gastdocenten die ons de komende termijn uit de brand hopen te helpen.

Over de gang van zaken in het scholenproject kan ik vermelden dat ook hiervoor achter de schermen van alles wordt uitgezocht, gecontroleerd en in vergadering gebracht. Ik kan alle ontwikkelingen niet anders zien dan enorme aanvallen van de duivel om het werk in Gods Koninkrijk te breken. Er zijn dagen dat ik me er letterlijk gebroken onder voel. Juist op die momenten spreekt God vaak extra door Zijn Woord, door een berichtje van meeleven, door de wetenschap dat velen

voor ons bidden... Hartelijk dank daarvoor! We kunnen niet zonder...

Maar we hebben ook heel veel zegeningen te tellen! De kinderclub gaat wekelijks door, of ik er nu wel of niet bij ben. We hebben een heel trouwe, enthousiaste juf. Vorige week hadden we samen zo'n mooie ervaring. Op het moment dat kinderen de Bijbeltekst van de week mochten komen opzeggen, kwamen er twee jochies naar voren, die de week ervoor er niet geweest waren. Toch kenden ze de tekst. Ook konden ze de vragen over de vorige Bijbelvertelling beantwoorden. Verbaasd wilde ik natuurlijk weten hoe dat kon. Hun jongere zusje was de week ervoor wel op de club. Zij had thuis het verhaal verteld en de Bijbeltekst op de kleurplaat laten zien. Zoiets is goud waard!

Ook kijk ik terug op geweldige nieuwe kansen die ik kreeg om kennis te delen over hoe je kinderen met het evangelie kan bereiken. Allereerst was er in april de landelijke Paasconferentie voor evangelische kerken in Namibië. Daar mocht ik een presentatie houden over ons werk. Vervolgens waren we daar nog een week in de hoofdstad Windhoek om een zondagschoolteam te trainen. Lesgeven is leuk, les krijgen ook. Ik leerde weer een heel nieuwe cultuur kennen. De Herero's hebben me vlees leren eten, zeg! Tot zelfs een schapenstaart aan toe! Klaar vet!!

Eenmaal weer op de post volgde het lesgeven op de Bijbelschool. We hebben dit jaar een grote groep nieuwe studenten. Het schokt me elke keer weer om te horen hoe weinig aandacht er is voor kinderen in de kerkjes hier op het platteland. Het is heerlijk om de studenten dan zelf te laten ontdekken hoeveel het in de Bijbel juist gaat over kinderen en hoe wij hen tot Jezus mogen brengen. De studenten stellen mij ook pittige vragen. Zomaar even een praktijkvoorbeeld: "Jij zegt dat elk kind een geschenk van God is, maar als een kinderloze vrouw eindelijk zwanger geraakt is door medicijnen van de toverdokter is het toch een geschenk van deze medicijnman?" Niet voor te stellen hoe geloof in boze geesten en toverij nog zo'n grote plaats innemen in het leven van velen...

In mei stond er weer een reisje naar Lusaka op de planning. Dit keer om een presentatie te geven op een zendingsconferentie van reformatorische baptistenkerken. Ondertussen kwam ook een uitnodiging van de methodistenkerken binnen voor het geven van een conferentie later in het jaar. Ook een aanvraag om de werkers van een Amerikaanse organisatie, die in Zambia met weeskinderen werkt, te trainen. Ik vind het prachtig om zo breed uitgenodigd te worden en overal met dezelfde boodschap welkom te zijn. Als we de kinderen maar kunnen bereiken met het Evangelie!

Vervolgens hielden we nog twee conferenties op onze eigen zendingspost. Lekker vertrouwd. Eerst met de onderwijzers van onze 'eigen' schooltjes en daarna met de vrouwen van onze (oud-)studenten van de Bijbelschool.

De onderwijsconferentie werd helemaal georganiseerd door mijn opvolger en zijn team. Ik geef dan alleen maar elke dag nog één gastles. We hadden dit keer meer deelnemers dan ooit. Ruim 60! Bemoedigend! Een van de lessen die ik gaf, ging over hoe je kinderen op het gebied van seksualiteit Bijbelse lijnen kan aanreiken. Dan begeef ik me op een terrein vol taboes, maar het is o zo nodig! Op dit moment zijn er alleen al op de dichtstbijzijnde regeringsschool zo'n 20 jonge meisjes ongetrouwd zwanger...

Met Genesis 2:24 als uitgangspunt werk ik met papieren poppetjes in roze en blauw. Om uit te beelden wat er gebeurt als je bij elkaar komt en toch niet bij elkaar

wil blijven, plak ik een roze poppetje op een blauwe. Vervolgens mag men proberen ze weer los te maken. De les is duidelijk: beide poppetjes raken flink beschadigd. En daar heeft God ons voor willen behoeden met zijn heldere, liefdevolle aanwijzingen...

Ook gaf ik een les over bidden met kinderen. We kwamen o.a. uit bij 1 Korinthe 14. Terwijl ik dit hoofdstuk in stukjes voorlas en uitlegde was een vrouw vreselijk onthutst. Ze bleef maar nee schudden en steeds bozer kijken. Hier werden bommetjes geplaatst onder de praktijk van alle dag in het leven van nogal wat kerkmensen hier... Staat dat echt in de Bijbel? Dat benadrukt maar weer eens het belang van zelf een Bijbel hebben en van kunnen lezen!

De vrouwenconferentie was ook zo'n 'eye-opener'. Mijn Zambiaanse collega Maggie hield de culturele gebruiken rond geboorte, volwassen worden, familielevens en begravenissen tegen het licht. Wat kunnen we handhaven en waar moeten we vanaf omdat het tegen Gods Woord indruist? Voor veel vrouwen een heel herkenbare strijd. Je zag dames de Bijbelteksten indrinken! En wie kon schrijven, schreef ze allemaal op of onderstreepte de teksten in de eigen Bijbel.

Maggie verzorgde ook een kookworkshop, terwijl ik een handwerkworkshop leidde. De dagelijkse Bijbelstudies mocht ik verzorgen. We stonden stil bij het leven van Hanna. Prachtige lijnen liggen in haar levensgeschiedenis, die ook ons bemoedigen. Hanna's hart was vol verdriet en pijn. Ze stortte haar hele hart leeg voor

de Heere en we zagen welke zegen daarop volgde.
De dames zijn weer vertrokken. Hopelijk met genoeg
geestelijke bagage om hun niet makkelijke leven aan te
kunnen...

Ik blijf achter. Heb weer een les geleerd: zoals Hanna
wil ik zijn. Wat me dan ook maar bezighoudt in het le-
ven op het zendingsveld... ik stort mijn hart uit bij Hem
die er wel raad mee weet... en ik verwacht Zijn zegen!

Een hartelijke groet,
Marjanne

Colofon

Vragen

Wanneer u/jij vragen hebt of meer wilt weten kunt
u/jij altijd terecht bij één van de commissieleden.
Ons contactadres is:

TFC Marjanne in Zambia
p/a Kuntzestraat 94
8071 KV Nunspeet
Tel. (0341) 26 08 93

U kunt ook mailen naar de thuisfrontcommissie:
marjanneinzambia@cgknunspeet.nl

Adres Marjanne

Marjanne Hendriksen
c/o Covenant College
P.O. Box 560229
Petauke
Eastern Province
ZAMBIA

Wilt u rechtstreeks met Marjanne mailen?
Dat kan. Haar mailadres is:
marjannehendriksen@hotmail.com